

Meta Kušar

Peta knjiga

1.

Utrujeni in umazani otroci postanejo sitni in hudobni,
ne vidijo, kaj je dobro zanje.

Je to spoznanje?

Lepe ste, zadnje potonike, lepe kakor prve.

Z drobno, sladko roso potresete čute in
upanje se zgane na obrazu.

Lepota nas na majhnih valčkih pljuska k Bogu.

Nič hudega, če se nesmrtnost usipa na temno, mokro zemljo.

Prva vrtnica že razvija dišeče kodre.

Vse rože hodijo v središče. Vsak cvet roma tja.

Ob svitanju se krokar odžene s svetle trave
in prhuta, kakor bi moral prhutati kovter

skozi okno. Stare gospe, ki je bila

polškrate in polvrtnarica

in moja nonica.

Življenje čisto počasi zbira nesrečo in toploto.

2.

Še zadnji vzgib in toplota se bo zvalila s hriba.

Usoda dvigne košare, kozarce, kupe.

Kupi kamenja stresejo Oljsko goro.

Obup je zgrešil za las. Za las?

Resnice so bolj drobne kot las in nevidne.

Bolj hitre kakor svetloba, ki z gore še ni prišla v tvoje srce.

Rečem ti, da Bog zлага enostavno lepoto,

enako, kot raste iz pokrajin in davne gladine.

Ne verjamem v Boga, kakor ne verjamem v žareči vrt. Ker sta.

Temna švicarska gladina je tako položena pod Borrominijeve

bele planine. Ko jih pogledaš,

se ti začne duševno življenje bleščati.

Med novimi hišami človek ni nič vreden.

Marmor je zamenjal linolej, okus pa je ostal enak.
 Zgodovina letnih časov trga žar s platan in lip.
 Naši vladarji ne sadijo tibetanskih ceder.
 Le kam so vpregli um? Vsem daje svobodna volja takt.
 Ko talent s papirjem prikuje na papir in
 z zidom filigransko razreže zrak. S pogledom
 prekucne voljo, zatrese tla. Kako narediti,
 da bodo pesniki vonjali svojo razcveteno
 dušo v tujih očeh?

3.

Skrivnosti z evropskimi ključavnicami,
 niso rešile Sankt Peterburga.
 Njegova ogromnost je okamenela.
 Pesniška duša močna plava v Nevi
 in rešuje mrtve palače.
 Kaj je Amerika položila na svoje srce?
 Ime svobode? S tem praporom lahko uniči vse,
 celo ime, če bi padlo na svobodo.
 Evropski Duh se je izmuznil v Alzacijo.
 A kje bo cvetel? S čim nas bo navdihoval?
 Zlati valovi Rena nosijo samo barvo.

4.

Žareče, rožnate oblake iščem,
 ki bodo dvignili besedo na Besedo.
 Polili sveže medenjake z dišečo glazuro.
 Našli vogale z ranjenci, ki so jih zbrcali fašisti.
 Krvavijo, a se ne pomilujejo in ne ljubijo ran.
 Polomljeni še vedno dvigajo besedo na Besedo. Dajo na besedo.
 Kreda v njihovih žepih je mokra,
 zato njihov rokopis ostaja neviden.
 Hudič ima še vedno športno postavo, je gladko obrit in vljuden.
 Nočem, da ga zamenjaš z dogo
 ali s priložnostjo ali servilnim učenjakom.
 Stojim nad tvojo dušo in te priganjam,
 da bi priznal. Ne spustim te, ker tvoj molk ni stoična modrost.
 Poznam te, poznam tvoje srce. Razlikujem steklene bisere od pilul.
 Poznam topli zlati prah, ki zaceli nebo in živo grozo pahne v jaslice,

kjer jo povoha osliček, da se spremeni v jagnje.
Živo grozo spremeniti v jagnje! To grize. In pestunja, ki drema,
a je prišla varovat knjige.
Zaradi čarobnosti te pritiskam
ob sliko, ki jo zastrupljajo, ne zaradi vzdihov in solz,
ki jih ne morem več zadrževati. Ker so slavni izdajalci?
So ljudje? Še danes so železne peči videti kakor Hudič.
Imajo njihovi prijatelji rogove?
Glineni kamini mi v lošču kažejo, kdo sem.
Nikoli nisem pričakovala, da bi se zaradi sočutja izneveril
Božjemu ukazu.

5.

Teme, stil, žanri, poplave, prijateljjevanje s komunisti,
če si bil v Parizu, Rimu, Berlinu.
In obratno.
Zakaj sem fašist? Komunistom v brk!
Pa roke v žep in brado gor! Si pobrisal umazani štedilnik
in vrgel kadilo na žarečo ploščo?
Resnično plačevati z dušo ni enako kot mahati s Heraklitom!
Ko se v vrsto postavijo Plutonovi tranziti,
ne bo več pomembno, ali ti vse verjamejo ali ti nič ne verjamejo.
Težke rjave sode vlačim po betonu,
med snegom iščem počasne noseče obraze,
ki jih pluzijo v brozgo in led.
O mistiki pesnjenja in transu, iz katerega se kobacaš, molčim.
Res je, mana in nektar tečeta z rok pesnika,
ki strada sredi Londona. Vse neskladno –
igra paravana in knjižne omare in druge drobnarije –
in sveti večer na pragu.
To je hiša, ki ne stoji, čeprav je stokrat zavarovana.
Dolge, goste trepalnice, ki se razmažejo ob prvih pravih solzah.

6.

Grdobije mi ne smejo narekovati življenja.